

SERIE DE AUTOR
ASIMOV

ISAAC
ASIMOV

IMPERIUL

III

Curenții spațiului

Traducere din limba engleză de
Nicu Gecse

PALADIN

*Lui David, care nu s-a grăbit să vină,
dar pe care a meritat să-l aștept¹*

¹ David Asimov, fiul autorului, s-a născut în 1951, în timpul scrierii acestui roman. (n.t.)

PROLOG

CU UN AN ÎN URMĂ

Pământeianul se hotărâse. Durase mult până ajunsese la acea concluzie și o analizase, dar acum totul era finalizat. Trecuseră săptămâni bune de când nu mai încercase plăcuta senzație de a avea sub tălpi puntea navei lui, cu pătura răcoroasă și întunecată a spațiului aproape. Inițial, intenționase să facă un scurt raport la oficiul local al Biroului Spațio-Analitic Interstelar și să se retragă cât mai rapid în spațiu. În schimb, fusese reținut acolo.

Era aproape ca într-o închisoare.

Își bău tot ceaiul, privi la bărbatul de dincolo de masă și spuse:

— Nu mai rămân deloc aici.

Celălalt se hotărâse și el. Durase mult până ajunsese la acea concluzie și o analizase, dar acum totul era finalizat. Ar fi avut nevoie de timp, de mult mai mult timp. Răspunsul la primele scrisori fusese negativ. Dacă era după calculele lor, s-ar fi putut prăbuși într-o stea.

Nu se așteptase la mai mult, ori, mai degrabă, la mai puțin. Însă era doar prima mișcare. Era cert că, în timpul derulării următoarelor manevre, nu-l putea lăsa pe pământeian să scape din strânsoare. Atinse cu degetul tija neagră și netedă din buzunar.

— Tu nu-ți dai seama cât de delicată e problema, spuse el.

— Ce-i delicat când vine vorba despre distrugerea unei planete? întrebă pământeianul. Vreau să transmiți detaliile

prin radio tuturor celor de pe Sark, fiecărui om de pe planetă.

— Nu putem face acest lucru. Știi că ar însemna să creăm panică.

— Mai înainte ai spus că ai face-o.

— M-am mai gândit și nu-i deloc practic.

Pământeanul trecu la o a doua nemulțumire:

— Reprezentantul BSAI n-a sosit.

— Știu. Sunt ocupați să pună la punct procedurile adecvate acestei crize. Încă o zi sau două.

— Încă o zi sau două! Așa-i mereu — încă o zi sau două! Sunt chiar atât de ocupați încât nu pot să-mi acorde și mie o clipă? Nici măcar nu mi-au văzut calculele.

— M-am oferit să le arăt eu calculele tale. N-ai vrut s-o fac.

— Și tot nu vreau. Pot veni ei la mine sau pot merge eu la ei.

Apoi adăugă vehement:

— Am impresia că nu mă crezi. Tu nu crezi că Florina va fi distrusă.

— Te cred.

— Ba nu. Știu că nu mă crezi. Văd că nu. Vrei doar să-mi faci pe plac. Nu-mi poți înțelege datele. Nu ești un spațio-analist. Nici măcar nu cred că ești ceea ce spui că ești. Cine ești?

— Devii agitat.

— Da, chiar sunt. E ceva surprinzător? Sau îți zici doar: „Sărmanul de el, i-a venit Spațiul de hac.” Crezi că sunt nebun.

— Prostii...

— Sigur că așa crezi. De aceea vreau să mă văd cu cei de la BSAI. Ei o să-și dea seama dacă sunt sau nu nebun. Ei o să știe.

Celălalt bărbat își aminti de hotărârea luată.

— Acum nu te simți bine. Am să te ajut, îi spuse.

— Ba nu, n-ai s-o faci, strigă isteric pământeanul, pentru că am să plec. Dacă vrei să mă oprești, omoară-mă, însă n-o să ai curaj. Dacă o faci, sângele unei întregi lumi va fi pe mâinile tale.

Celălalt bărbat începu și el să strige pentru a se face auzit.

— N-am să te omor. Ascultă-mă, n-am să te omor. Nu trebuie să te omor.

— O să mă legi. O să mă ții aici. La asta te gândești? Și ce-ai să faci când BSAI o să înceapă să mă caute? Trebuie să le trimit rapoarte în mod regulat, să știi, spuse pământeanul.

— Cei de la Birou știu că ești în siguranță cu mine.

— Oare știu? Mă întreb dacă ei știu măcar că am ajuns pe planetă. Oare chiar au primit mesajul meu inițial?

Pământeanul era amețit. Își simțea membrele înțepenite.

Celălalt bărbat se ridică în picioare. Pentru el era evident că luase hotărârea la țanc. Dădu ocol mesei lungi și merse încet către pământean.

— Va fi spre binele tău, spuse el cu blândețe și-și scoase tija neagră din buzunar.

— Aceea este o sondă psihică, murmură pământeanul.

Cuvintele îi erau neclare și, când încercă să se ridice, brațele și picioarele nu-i reacționară decât printr-un tremurat.

— Drogat! spuse el printre dinții ce i se încleștau odată cu înțepenirea mușchilor feței.

— Drogat! confirmă celălalt bărbat. Acum, uite, n-am să-ți fac rău. Câtă vreme ești agitat și nervos, ți-e greu să înțelegi cât de delicată e problema. Nu voi face decât să-ți înlătur neliniștea. Doar neliniștea.

Pământeanul nu mai putea vorbi. Putea doar să stea acolo. Putea doar să gândească amorțit: „Spațiule Mare, am fost drogat“. Voia să strige, să urle și să fugă, dar nu putu.

Celălalt ajunsese de-acum la pământean. Stătea acolo, în picioare, privindu-l de sus. Pământeanul ridică ochii spre el. Își mai putea mișca doar globii oculari.

Sonda psihică era o unitate de sine stătătoare. Nu trebuia decât să-i fixezi firele în anumite locuri, pe craniu. Pământeanul privi cuprins de panică, până când mușchii globilor oculari îi înghețară. Nu simți înțepătura fină atunci când vârfurile ascuțite și subțiri îi pătrunseră prin piele și prin carne pentru a face legătura cu suturile oaselor craniului său.

În liniștea care se lăsase în mintea lui, el țipă iar și iar. Strigă: „Nu, nu înțelegi. Este o planetă plină de oameni. Nu înțelegi că nu poți merge la noroc atunci când e vorba despre o planetă cu sute de milioane de oameni?”

Cuvintele celuiilalt bărbat erau stinse și îndepărtate, ca și cum ar fi fost auzite din capătul opus al unui tunel lung și străbătut de vânt.

— N-am să-ți fac rău. Într-o oră o să te simți bine, cu adevărat bine. O să râdem împreună de toate astea.

Pământeanul simți o vibrație ușoară pe craniu, apoi se stinse și aceea.

Întunericul se îngroșă și se prăbuși asupra-i. O parte nu se mai ridică niciodată. Fu nevoie de un an doar pentru a scăpa de câteva frânturi din el.

COPILUL GĂSIT

Rik își puse jos tacâmul și sări în picioare. Tremura atât de puternic, încât fu nevoit să se rezeme de peretele alb ca laptele.

— Îmi amintesc! strigă el.

Îl priviră, iar murmurul scrâșnit al bărbaților care-și mâncau prânzul se stinse întrucâtva. Ochii lui întâlneau alți ochi, de pe niște chipuri aidoma, curate și rase, cu ochi strălucitori și albi în lumina inegală care venea dinspre perete. Ochii nu reflectau un interes real, ci doar gestul reflex provocat de orice strigăt brusc și neașteptat. Rik strigă iarăși:

— Îmi amintesc de slujba mea. Aveam o slujbă!

— Taci din gură! strigă cineva.

Iar altcineva adăugă:

— Stai jos!

Fețele nu-i mai acordară atenție, iar murmurul creșu iarăși. Rik privea în gol în lungul mesei. Auzi comentariul „Rik nebunul” și observă o ridicare din umeri. Văzu cum un bărbat își învârtea degetul la tâmplă. Toate acestea nu însemnau nimic pentru el. Nimic nu ajungea la mintea lui.

Se așeză jos încetișor. Își apucă strâns tacâmul, o chestie asemănătoare cu o lingură, cu margini ascuțite și cu dinți mici care ieșeau în afară prin partea din față a curbării căușului, care putea astfel, cu egală lipsă de îndemânare, să taie ca un cuțit, să scobească asemenea unei linguri și să

înțepe ca o furculiță. Pentru un filator era suficient. Răsuci tacâmul și se holbă la el fără să-și vadă numărul înscris pe spatele mânerului. Nu era nevoie să-l vadă. Îl știa pe de rost. Toți ceilalți aveau numere de înregistrare, la fel ca el, dar ceilalți aveau și nume. El nu avea. Îi spuneau Rik fiindcă însemna ceva similar cu „imbecil” în jargonul celor din filaturile de kyrt. Și, destul de frecvent, îi mai spuneau „Rik nebunul”.

Dar poate că de-acum avea să-și amintească din ce în ce mai mult. Era pentru prima oară, de când venise la filatură, că își amintea câte ceva de dinainte de începuturi. Dacă s-ar strădui din răputeri! Dacă și-ar pune serios mintea la contribuție!

Dintr-odată nu mai simți că-i este foame; nu-i mai era câtuși de puțin foame. Cu un gest brusc, își înfipse tacâmul în amestecul gelatinos de carne și legume din fața lui, împinse mâncarea deoparte și-și îngropă ochii în podul palmelor. Își băgă degetele în păr, apucă strâns și își dădu toată silința să pătrundă până în străfundurile minții, de unde extrăsese un singur fragment – un fragment tulbure, indescifrabil.

Apoi izbucni în lacrimi, tocmai când clopotul dăngănit anunța sfârșitul mesei de prânz pentru tura lui.

În acea seară, când plecă de la fabrică, Valona March dădu peste el. La început, abia dacă fu conștient de prezența ei, cel puțin n-o percepu ca persoană. Își dădu seama abia atunci când auzi că pașii lui erau însoțiți de ai altcuiva. Se opri și o privi. Părul ei avea o culoare între blond și castaniu. Îl purta în două cosițe groase pe care le prinsese cu ace de păr mici, magnetizate, cu pietre verzi. Erau ace de păr foarte ieftine și aveau un aspect destul de ponosit. Purta o rochie simplă din bumbac, potrivită aceluia climat blând, la fel cum Rik, la rândul lui, nu avea nevoie decât de o cămașă descheiată, fără mâneci, și de niște pantaloni largi din bumbac.

— Am auzit că ceva n-a fost în regulă la masa de prânz, spuse ea.

Vorbise pe un ton strident, necioplit, așa cum era de așteptat. Limbajul folosit de Rik era plin de semivocale și avea o nuanță nazală. Ceilalți râdeau de el din această cauză și încercau să-i imite felul de a vorbi, dar Valona îi spunea mereu că doar din cauza ignoranței lor făceau așa.

— Nu-i nimic în neregulă, Lona, murmură Rik.

— Am auzit c-ai fi spus că ți-ai amintit ceva. E adevărat, Rik? insistă ea.

Chiar și ea îi spunea tot Rik. Nu era niciun alt nume pe care să-l folosească pentru el. Iar el nu-și amintea numele lui adevărat. Încercase cu disperare s-o facă. Valona încercase împreună cu el. Într-o zi, ea îi făcuse cumva rost de un registru de adrese al orașului, cam rupt, și îi citise toate prenumele întâlnite. Nici măcar unul nu i se păruse mai familiar decât celelalte.

O privi drept în față și-i spuse:

— Voi fi nevoit să plec de la filatură.

Valona se încruntă. Pe chipul ei rotund și lat, cu pomeți înalți și turțiți, se citea tulburarea.

— Nu cred că poți. N-ar fi corect.

— Trebuie să aflu mai multe despre mine.

Valona își linse buzele.

— Nu cred că ar trebui s-o faci.

Rik se întoarse într-o parte. Știa că îngrijorarea ei era sinceră. Mai întâi că ea îi obținuse slujba de la fabrică. El nu avea nicio experiență cu utilajele din filatură. Sau poate că avea, dar nu-și amintea. În orice caz, Lona insistase că el era prea pipernicit pentru o muncă manuală, iar ei căzuseră de acord să îi ofere pregătire tehnică gratuită. Înainte de asta, în zilele de coșmar în care el de-abia dacă putea să

scoată vreun sunet și nu știa la ce folosea mâncarea, ea îl veghease și îl hrănise. Îl ținuse în viață.

— Trebuie să plec, spuse el.

— Iar ai dureri de cap, Rik?

— Nu. Chiar îmi amintesc ceva. Îmi amintesc ce slujbă am avut înainte... *Înainte!*

Nu era sigur că vrea să-i spună. Își întoarse privirea. Soarele cald și plăcut avea să mai zăbovească cel puțin două ore deasupra orizontului. Era obositor să privești șirul monoton de nișe pentru lucrători, care se întindea în afara și în jurul fabricilor, dar Rik știa că, de îndată ce aveau să treacă de culme, câmpul urma să se întindă dinaintea lor în toată frumusețea lui purpurie și aurie.

Îi plăcea să privească îndelung câmpurile. Încă de la început, priveliștea lor i se păruse odihnitoare și plăcută. Chiar și înainte de a ști că respectivele culori erau „purpuriu” și „auriu”, înainte de a ști că existau astfel de lucruri precum culorile, înainte de a-și putea exprima plăcerea prin altceva decât printr-un scâncet încet, durerile de cap se duceau mai repede când era pe câmp. Pe atunci, Valona împrumuta un scuter diamagnetic și, în fiecare zi liberă pe care-o avea, îl ducea pe Rik în afara orașelului. Treceau razant, la câteva zeci de centimetri deasupra drumului, alunecând pe perna de aer netedă a câmpului antigravitațional, până când ajungeau la mai mulți kilometri depărtare de orice așezare omenească, iar acolo nu mai era decât vântul care îi mângâia fața, aducând mireasma florilor de kyrt.

Atunci se așezau pe marginea drumului, înconjurați de culoare și mireasmă, și împărțeau o porție de hrană comprimată, în vreme ce soarele strălucea deasupra lor până când venea vremea să se întoarcă iarăși în orașel.

— Hai să mergem pe câmp, Lona, spuse Rik, tulburat de acea amintire.

— E târziu.

— Te rog. Ieșim numai puțin în afara orașului.

Ea bâjbâi după săculețul subțire cu bani pe care îl ținea lipit de corp, sub centura albastră de piele fină, singura piesă vestimentară de lux pe care și-o permitea. Rik o prinse de braț.

— Hai să mergem pe jos.

Peste o jumătate de oră părăsiră autostrada și o luară pe drumurile de nisip compactat, sinuoase și lipsite de praf. Se instalase o liniște grea între ei, iar Valona se simți cuprinsă de o teamă familiară. Nu-și găsea cuvintele care să exprime ceea ce simțea pentru el, așa că nu încercase niciodată să o facă.

Ce s-ar face dacă el ar părăsi-o? Era un individ scund, având cam aceeași înălțime ca Valona, dar care, de fapt, cântărea ceva mai puțin decât ea. În multe privințe însă, el era încă asemenea unui copil neajutorat. Dar înainte ca ei să-i fi întunecat mințile, trebuie să fi fost un om educat. Unul foarte important.

În afară de scris, citit și de cunoștințele tehnologice deprinse la școala profesională, suficiente pentru a putea manevra utilajele din filatură, Valona nu primise nicio altă educație; dar știa destule cât să-și dea seama că nu toți oamenii erau la fel de limitați. De pildă, unul era edilul, ale cărui vaste cunoștințe le erau atât de folositoare tuturor. Sau lorzii care dădeau când și când câte o raită, venind în inspecție. Nu-i văzuse niciodată de aproape, dar odată, într-o zi liberă, ea vizitase Orașul și zărise de la distanță un grup de asemenea făpturi incredibil de arătoase. Muncitorilor de la filatură li se permitea uneori să asculte cum vorbeau oamenii educați: suna diferit, mai fluent, cuvintele erau mai lungi și tonalitățile mai blânde. Pe măsură ce îi revenea memoria, Rik vorbea tot mai mult asemenea lor.

Ea fusese înspăimântată de primele lui cuvinte. Le rostise brusc, după ce scâncise îndelung din cauza unei dureri de cap. Fuseseră pronunțate într-un mod ciudat. Când încercase să-l corecteze, el nu vruse să-și schimbe pronunția.

Chiar de pe-atunci se temuse că Rik și-ar putea aminti prea multe și că după aceea ar părăsi-o. Ea nu era decât Valona March. I se spunea Lona Barosana. Nu se măritase niciodată. Nici nu avea s-o facă vreodată. O fată masivă, cu picioare mari, cu mâinile înroșite de muncă, așa cum era ea, nu s-ar fi putut mărita niciodată. Nu fusese niciodată în stare să facă mai mult decât să se uite la băieți cu un resentiment tăcut, atunci când o ignorau la sărbători și la mesele din zilele libere. Era prea masivă ca să se hlizească și să cocheteze cu ei.

Nu avea să aibă niciodată un prunc pe care să-l giugulească și să-l strângă la piept. Una după alta, tuturor celorlalte fete le venea rândul să aibă un copil; dar ea nu putea decât să se înghesuie ca să vadă în grabă micuțul roșu, lipsit de păr, cu ochii închiși, cu pumnii neputincioși încleștați, doar cu gingii în gură... „Data viitoare e rândul tău, Lona.” „Tu când vei avea un copil, Lona?” Ea nu putea decât să-și întoarcă privirea.

Dar atunci când apăruse Rik, era ca un copil mic. Trebuia hrănit și îngrijit, scos la soare și alintat până când adormea, atunci când îl chinuiau durerile de cap.

Copiii alergau în urma ei, râzând și strigând: „Lona are un iubit. Lona Barosana are un iubit țăcănit. Iubitul Lonei e un rik.”

Mai târziu, când Rik fusese în stare să meargă de unul singur (era atât de mândră în ziua în care făcuse primii pași, de-ai fi zis că el avea în realitate doar un an, nu treizeci și unu) și ieșise neînsoțit pe străzile orașelului, făcuseră horă în jurul lui, strigându-și bășcălia și vorbele de ocară

doar pentru a vedea un adult care-și acoperea ochii de frică și se ghemuia, nerăspunzându-le cu altceva decât cu scâncete. De zeci de ori Valona ieșise în goană din casă, țipând la ei și fluturându-și pumnii mari.

Până și bărbații în toată firea se temeau de acei pumni. În prima zi când l-a adus pe Rik să muncească la filatură, l-a doborât pe șeful de secție cu o singură lovitură năprasnică din cauza unei aluzii indecente la adresa lor, pe care ea se întâmplase s-o audă. Pentru acel incident, consiliul fabricii o amendase cu plata pe o săptămână și ar fi putut chiar s-o trimită în Oraș pentru o judecare ulterioară la tribunalul lorzilor, dacă n-ar fi fost intervenția edilului și scuza ei că fusese provocată.

Așa că Valona voia ca Rik să înceteze să-și mai amintească. Știa că ea nu are ce să-i ofere, că era egoist din partea ei să-și dorească să rămână pentru totdeauna neajutorat și cu mintea goală. Doar că nimeni nu mai depinsese până atunci de ea într-atât de mult. Iar ea era înspăimântată de perspectiva întoarcerii la singurătate.

— Ești sigur că-ți amintești, Rik? îl întrebă.

— Da.

Se opriră acolo, pe câmp, cu soarele împrăștiindu-și vâlvătaia ce împurpura totul împrejurul lor. Briza de seară, blândă și parfumată, avea să se iște curând și canalele de irigații, asemănătoare unei table de șah, începuseră deja să se înroșească.

— Pot avea încredere în amintirile mele, pe măsură ce ele îmi revin, Lona. Știi că pot. De pildă, nu tu m-ai învățat să vorbesc. Eu însumi mi-am amintit cuvintele. Nu-i așa? Nu-i așa?

— Da, îi răspunse ea fără tragere de inimă.

— Ba chiar îmi amintesc cum mă duceai pe câmp, înainte să pot vorbi. Permanent îmi tot amintesc lucruri noi. Ieri mi-am amintit că odată ai prins o musculiță de kyrt

pentru mine. Tu ai ținut-o în căușul palmelor și m-ai făcut să mă uit prin golul dintre degetele mari, ca să-i pot vedea în întuneric strălucirile roșii și portocalii. Eu am râs și am încercat să-mi vâr mâna printre ale tale ca s-o prind, așa că a zburat și până la urmă am rămas cu buza umflată, plângând. Pe atunci nu știam că este o musculiță de kyrt și nici altceva despre ea, dar acum îmi este totul foarte clar. Nu mi-ai povestit niciodată despre asta, nu-i așa, Lona?

Ea clătină din cap.

— Dar s-a întâmplat întocmai, nu-i așa? E adevărat ce-mi amintesc, nu?

— Da, Rik.

— Iar acum îmi amintesc ceva despre mine, cel de dinainte. Trebuie să fi fost un *înainte*, Lona.

Trebuie să fi fost. Lona simți o greutate apăsându-i inima când se gândi la asta. Acel înainte era diferit, deloc asemănător cu prezentul în care trăiau. Fusese într-o lume diferită. Știa asta pentru că singurul cuvânt pe care el nu și l-a amintit niciodată era kyrt. Ea fusese nevoită să-l învețe cuvântul ce desemna cel mai important lucru din întreaga lume a Florinei.

— Ce-ți aduci aminte? îl întrebă ea.

Auzind întrebarea, entuziasmul lui Rik păru să se stingă brusc. Ezită.

— Nu prea are sens, Lona. Îmi amintesc doar că aveam cândva o slujbă și știu care era. Parțial, cel puțin.

— Și care era?

— Analizam Nimicul.

Ea se întoarse brusc spre el și-l privi cu atenție drept în ochi. Își puse o clipă palma pe fruntea lui, până când el se trase, iritat.

— Rik, nu te doare iar capul, nu-i așa? îl întrebă. Nu ți s-a mai întâmplat de săptămâni bune.

— E în regulă. Nu mă mai sâcâi.

Ea își plecă ochii, iar el adăugă grăbit:

– Nu vreau să spun că mă sâcâi, Lona. Doar că mă simt bine și nu vreau să te îngrijorezi.

Ea se însenină.

– Ce înseamnă „a analiza“?

El cunoștea cuvinte neștiute de ea. Se simți foarte umilă gândindu-se la cât de educat trebuie să fi fost cândva.

El chibzui o clipă.

– Înseamnă... înseamnă „a desface în bucăți“. Știi, ca și cum ai desface în bucăți un dispozitiv sortator pentru a vedea de ce raza de baleiaj este descentrată.

– O, Rik. Dar cum poate avea cineva o slujbă în care să nu analizeze nimic? Aia nu-i o slujbă.

– N-am spus că nu analizăm nimic. Ci că analizăm Nimicul. Cu „N“ mare.

– Nu-i același lucru?

Iată că se întâmpla, gândi ea. Începea s-o considere proastă. Curând avea să o respingă, dezgustat.

– Nu, sigur că nu, răspunse el și respiră adânc. Deși mă tem că nu-ți pot explica. Este tot ce îmi amintesc despre asta. Dar trebuie să fi fost o slujbă importantă. Așa simt. N-aș fi putut fi un răufăcător.

Valona tresări. N-ar fi trebuit să-i spună niciodată asta. Își spusese că-l prevenise pentru a-l proteja, dar acum simțea că, de fapt, o făcuse doar pentru a-l ține mai strâns legat de ea.

Se întâmplase atunci când el începuse să vorbească. Totul fusese atât de neașteptat, încât o înspăimântase. Nici nu îndrăznise măcar să-i vorbească edilului despre cele întâmplate. În următoarea zi liberă, își retrăsese cinci credite din economiile ei de-o viață – oricum nu avea să fie niciun bărbat care să le revendice drept zestre, așa că nu mai conta – și-l duse pe Rik la un doctor din Oraș. Avea numele

și adresa lui pe o bucățică de hârtie, dar chiar și așa, avu nevoie de două ore îngrozitoare petrecute printre pilonii uriași ce susțineau Orașul Superior sus, către soare, până să-și găsească drumul spre clădirea respectivă.

Ea insistate să fie lăsată să asiste, iar doctorul făcuse tot felul de lucruri înfricoșătoare cu instrumentele lui ciudate. Atunci când i-a pus capul lui Rik între două obiecte de metal și când l-a făcut să strălucească în întuneric ca o musculiță de kyrt, a sărit în picioare și a încercat să-l oprească. El a chemat doi indivizi care au târât-o afară, deși se zbătea cu sălbăticie.

Cam la o jumătate de oră după aceea, doctorul înalt și încruntat a ieșit, îndreptându-se către ea. Se simțea prost în prezența lui, pentru că era un lord, chiar dacă mai păstra un cabinet în Orașul Inferior. Doar că ochii lui erau blânzi, chiar cumsecade. Și-a șters mâinile cu un prosop mic, pe care mai apoi l-a aruncat într-un coș de gunoi, chiar dacă ei i se părea foarte curat. A întrebat-o:

— Unde l-ai întâlnit pe acest om?

Ea i-a relatat cu prudență circumstanțele, reducând totul la faptele esențiale, fără a aminti de edil și de patrulă.

— Așadar, nu știi nimic despre el?

A clătinat din cap.

— Nimic de dinainte de a-l găsi.

— Acest om a fost tratat cu o sondă psihică, a lămurit-o el. Știi ce a aia?

La început, ea a clătinat iarăși din cap, dar apoi a întrebat șoptit:

— Este ceea ce le fac oamenilor nebuni, domnu' doctor?

— Și răufăcătorilor. Se procedează astfel pentru a le schimba mințile, spre binele lor. Asta le însănătoșește mințile sau le schimbă părțile care îi fac să fure sau săucidă. Înțelegi?

Înțelegea. S-a făcut pământie la față și a spus:

— Rik n-a furat nimic și n-a făcut rău nimănui, niciodată.

— Îi spui Rik? a întrebat el, părând amuzat. Ascultă-mă, de unde știi ce a făcut el înainte de a-l întâlni? Este greu de precizat, având în vedere starea în care se află mintea lui acum. Sondarea a fost profundă și agresivă. Nu pot estima cât anume din mintea lui a fost îndepărtat permanent și cât s-a pierdut temporar, din cauza șocului. Ceea ce vreau să spun este că o parte îi va reveni – vorbirea, de pildă –, dar cu timpul și nu în întregime. Ar trebui ținut sub observație.

— Nu, nu. Trebuie să stea cu mine. Am avut mare grijă de el, domnu' doctor.

Doctorul s-a încruntat, apoi vocea i-a devenit mai blândă.

— Păi, mă gândesc la tine, fata mea. Poate că nu i-a fost îndepărtat din minte tot răul. Și n-ai vrea ca el să-ți facă rău cândva.

În acel moment, o soră l-a condus pe Rik afară. Aceasta scotea mici sunete pentru a-l liniști, ca pe un copil. Rik își dusesse o mână la cap și se uita în gol, până când privirea i s-a concentrat asupra Valonei; atunci a întins mâinile și a strigat slab „Lona...”

Ea s-a repezit spre el, l-a lăsat să-și sprijine capul pe umărul ei și l-a strâns în brațe. Apoi i-a spus doctorului:

— Nu mi-ar face niciun rău, orice s-ar întâmpla.

— Hm, cazul lui va trebui raportat, firește, a zis doctorul gânditor. Nu știu cum de le-a scăpat autorităților, având în vedere situația în care trebuie să fi fost.

— Aceasta înseamnă că mi-l vor lua, domnu' doctor?

— Mă tem că da.

— Vă rog, domnu' doctor, nu faceți asta.

Valona își smulse batista, în care se aflau cele cinci monede de credit din aliaj strălucitor și îndrăzni:

— Puteți să le luați pe toate, domnu' doctor. Promit să am grijă de el. N-are să facă rău nimănui.

Doctorul privi la monedele din palma lui.